

χοράτων

Σχετικώς με το

γεγονός που ζήσαμε στο Κελλί του Προφήτου Δανιήλ, παραθέτουμε παρακάτω την καταγραφή αυτού του γεγονότος, πιστεύοντας πως αξίζει να γνωστοποιηθεί και σε άλλους.

Εξ αρχής θέλουμε να διευκρινίσουμε ότι έχουμε την βεβαιότητα ότι δεν λέμε κάτι πρωτάκουστο ή ότι τα παρακάτω αποτελούν μία αξεπέραστη πνευματική εμπειρία στο «Περιβόλι της Παναγίας». Αντιθέτως, γνωρίζουμε ότι είναι μία μαρτυρία από τις πολλές, η οποία αν ίσως και δεν έχει την ισχύ να επιβεβαιώσει ακράδαντα την παράδοση για τους ερημίτες και αόρατους ασκητές του Αγίου Όρους, είναι όμως μία επιπλέον επανάληψη αυτής της παραδόσεως, και το βασικότερο, ότι εξ άπαντος αποτελεί μία βέβαιη μαρτυρία της ζωής των Αγιορειτών πατέρων, που συνεχίζει την ασκητική παράδοση της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Προ δύο ετών περίπου, η Ιερά Μονή Οσίου Ξενοφώντος μας «παραχώρησε» το αρχαίο και εγκαταλελειμμένο Κελλί της -του Αγίου Προφήτου Δανιήλ και των τριών Παίδων. Αυτό το Κελλί βρίσκεται σε μία ερημική τοποθεσία πάνω στο βουνό, ανατολικά της Μονής Ξενοφώντος και βόρεια της Σκήτης Ξενοφώντος. Δεν γειτνιάζει με κανένα άλλο Κελλί, παρά μόνο με ένα ερειπωμένο, επ' ονόματι της Αγίας Τριάδος, ούτε καν φαίνεται άλλο Κελλί ή Σκήτη ή οτιδήποτε άλλο οίκημα, στο οποίο να μαρτυρείται ή να δικαιολογείται ανθρώπινη παρουσία.

Το μόνο, που είναι ορατό, είναι το βόρειο άκρο και οι τρούλοι της Μονής Ξενοφώντος, που είναι κτισμένη στις εκβολές ενός χειμάρρου, ο οποίος βρίσκεται σε μακρινή απόσταση από το Κελλί. Όποιος βρίσκεται στην αυλή ή τον εξώστη -απλωταριά του Προφήτη Δανιήλ έχει μία πανοραμική θέα όλου σχεδόν του φαλαγγιού, από τα ανατολικά, που είναι τα Δοχειαρίτικα σύνορα, μέχρι τα δυτικά-την θάλασσα. **Η ηρεμία δε και η ησυχία που έχει το Κελλί είναι χαρακτηριστική, και μόνο κατά την άνοιξη και το καλοκαίρι διακόπτεται από τις ασταμάτητες λαλιές των αηδονιών και των άλλων ωδικών πτηνών.** Εκεί βρεθήκαμε, για μία ακόμη φορά, και εμείς, οι φιλοξενούμενοι της Μονής Ξενοφώντος και ένοικοι του Ιερού αυτού Κελλίου. Η παραμονή μας διήρκησε λίγες ημέρες, αλλά είχε μεγάλη ευλογία, μία εμπειρία που δεν υπολογίζαμε να αξιωθούμε ποτέ.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή

Στις 21 Απριλίου 2010 (παλ. ημ.), προπαραμονές της πανηγύρεως της Μονής Ξενοφώντος, που τιμάται επ' ονόματι του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, βρεθήκαμε στο Κελλί του Προφήτη Δανιήλ. Είχαμε φθάσει κατά το μεσημέρι, και μετά από σύντομη ανάπαυση και τακτοποίηση των πραγμάτων μας, ο Γέροντας πρότεινε να πάμε ένα μικρό περίπατο. Κατηφορίσαμε και κατόπιν ακολουθήσαμε

τον αδιέξοδο δρόμο που αρχίζει στην πρώτη στροφή και ο οποίος οδηγεί προς τα Δοχειαρίτικα.

Δεν απομακρυνθήκαμε πολύ, διότι ήδη είχε σουρουπώσει αρκετά. Σε ένα σημείο της διαδρομής μας, ένας από την ομάδα μας, θέλοντας να συμπεράνει το βάθος του φαραγγιού που βρισκόταν μπροστά μας έριξε τρεις πέτρες, αρκετά μεγάλες, προς το φαράγγι. Οι δύο λαϊκοί που βρίσκονταν στην παρέα, άδραξαν την ευκαιρία για να αστειευτούν με την επιπόλαιη αυτή πράξη λέγοντας πως ίσως κάποιος ερημίτης ασκητής να ήταν δέκτης αυτού του πετροβολητού.

Ο Γέροντας, αποσιωπώντας την κωμική πλευρά τού θέματος, αναφέρθηκε στην ύπαρξη των ερημιτών και των αοράτων ασκητών, στις αναφορές γύρω από διάφορα σχετικά συμβάντα, και άφησε τον καθένα ελεύθερο να αποδεχθεί ή όχι αυτή την παλιά αγιορείτικη παράδοση για τους γυμνούς και αόρατους ασκητές που ζουν στις ερημιές του Αγίου Όρους. Όταν επιστρέψαμε στο Κελλί, είχε ήδη σκοτεινιάσει. Προσπαθήσαμε να βάλουμε μπρος την πετρελαιογεννήτρια, αλλά παρά τις επίμονες προσπάθειές μας επί μισή ώρα περίπου, το μηχάνημα δεν λειτούργησε, και έτσι μείναμε «αναγκαστικά» με τα κεριά και την λάμπα πετρελαίου (εκ των υστέρων σκεφτήκαμε ότι δεν ήταν ένα γεγονός τυχαίο).

Η νύχτα είχε πέσει για τα καλά, τα αστέρια ήταν ευδιάκριτα, παρά την ελαφριά συννεφιά που είχε ο ουρανός, και τα αηδόνια είχαν παραιτηθεί πλέον από το ολόημερο κελάηδημά τους. Η σιωπή σε όλη την περιοχή ήταν πιο αισθητή τώρα, μετά την πρόσφατη παύση, παρά τα μεσάνυχτα. Ο Γέροντας είχε αποσυρθεί στο κελλί του, και τα άλλα τρία πρόσωπα κάθισαν μπροστά στην εξώπορτα του Κελλιού και μιλούσαν. Καθώς μιλούσαν, ένας από αυτούς διέκρινε και μία άλλη-δεύτερη φωνή, μακρινή και ακαθόριστη, και μη θέλοντας να διακόψει τον συνομιλητή του αρχικά δεν αντέδρασε. Εφ' όσον όμως αυτή η φωνή συνεχιζόταν ήδη για πέμπτο λεπτό, παίρνοντας θάρρος διέκοψε αυτόν που μιλούσε ρωτώντας τον έναν: «ακούς κάτι;». Αφού συγκέντρωσαν και οι δύο την προσοχή τους, άκουσαν μια φωνή που προερχόταν από το βάθος του χειμάρρου. Ήταν μία ανδρική ενθουσιώδης φωνή, που φώναζε εκστατικά σχεδόν, μέσα στην σιγαλιά της νύκτας και κάτω από το πανόραμα του ουρανού στερεώματος: **«Δόξα σοι ο Θεός», «Κύριε σώσον τον κόσμο σου».**

Τα επανελάμβανε συνεχώς και μεγαλόφωνα, καθώς και άλλα λόγια, τα οποία εξ αιτίας της αποστάσεως και του αντίλαλου ήταν ακαθόριστα. Αλλά από το ύφος της φωνής ήταν κάτι σαν ευχαριστία και δοξολογία στον Θεό καθώς και ικεσία για το έλεός Του. Το άκουσε κατόπιν και ο άλλος λαϊκός, που ήταν στην παρέα. **Και οι τρεις ακούσαμε ένα άνθρωπο, που βρισκόταν μέσα στο «πουθενά», να ευχαριστεί και να δοξολογεί τον Θεό.** Γρήγορα ειδοποιήθηκε και ο

Γέροντας, ο οποίος άκουσε αυτόν τον άγνωστο να δοξολογεί ακατάπαυστα, καθαρότατα τον Θεό. Στην συνέχεια και για ένα μικρό διάστημα ο άγνωστος έπαυσε την μεγαλόφωνη προσευχή του.

Όλοι αποσυρθήκαμε στα κελλιά μας. Ο καθένας κράτησε την δική του στάση απέναντι σε αυτή την αναπάντεχη εμπειρία, και κατάκοποι καθώς ήμασταν, γρήγορα αποκοιμηθήκαμε όλοι. Όλοι εκτός από τον Γέροντα, ο οποίος κάθισε στην απλωταριά αναμένοντας να ακροαστεί μία ακόμα φορά τον άγνωστο προσευχητή. Και όντως μετά από ένα διάστημα περίπου μισής ώρας τον άκουσε πάλι. **Αυτή την φορά έψαλε μεγαλόφωνα αναστάσιμους ύμνους.** Και αυτό που μπόρεσε ο Γέροντας να διακρίνει ήταν το τροπάριο της πρώτης ωδής του κανόνα του Πάσχα «**Καθαρθώμεν τας αισθήσεις...**», καθώς και άλλες προσευχές, όπως «**Κύριε σώσε τον κόσμο σου**», και άλλα.

Την άλλη ημέρα όλοι κοιτάξαμε προς την πλευρά, απ' όπου ερχόταν η χθεσινοβραδυνή φωνή, προσπαθώντας να καταλάβουμε το ακριβές σημείο που βρισκόταν αυτός ο άνθρωπος ή κάποιο σημάδι της παρουσίας του. Γρήγορα όμως καταλάβαμε ότι κοπιάζουμε μάταια και παραιτηθήκαμε από την προσπάθειά μας. Έμεινε όμως μέσα στην ψυχή μας η περιέργεια να μάθουμε αν τυχόν υπάρχει κάποιο Κελλί στην περιοχή αυτή, που να είναι αδιόρατο από την πλευρά του δικού μας Κελλίου.

Κατεβήκαμε στην Μονή για την έναρξη της Αγρυπνίας προς τιμήν του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου και ο Γέροντάς μας συνάντησε τον π. Σεραφείμ, ο οποίος έχει γνώση του χώρου και πολύ αγάπη για τον Προφήτη Δανιήλ και είναι αλήθεια ότι χωρίς τον π. Σεραφείμ δεν θα γίνονταν και πολλά πράγματα. Τον ρώτησε σχετικά, αν υπάρχει εκεί κοντά κάποιο Κελλί και του ανέφερε το γεγονός. Μας διαβεβαίωσε πως όχι μόνο Κελλί δεν υπάρχει αλλά και η απλή παρουσία οποιουδήποτε ανθρώπου είναι αν όχι αδύνατη, τουλάχιστον αδικαιολόγητη εξ αιτίας της πυκνής βλάστησης και του απροσπέλαστου της περιοχής.

Μετά από όλα αυτά ο καθένας κράτησε μέσα στην ψυχή του την ανάμνηση αυτού του γεγονότος, ενός ανθρώπου μέσα στην απόλυτη ερημιά, ανυποψίαστου για την δική μας παρουσία, που φώναζε ενθουσιασμένος και ευχαριστούσε τον Θεό. Και από τους άορατους ασκητές να μην ήταν, μόνο και μόνο αυτή η εγκάρδια προσευχή του την νύκτα στην μέση του δάσους, μας έδωσε το μήνυμα που ο Θεός επέτρεψε.

Συμπληρωματικά να προσθέσουμε ότι η γεννήτρια, αν λειτουργούσε το βράδυ, θα ήταν σίγουρα ανασταλτική αιτία για την αυθόρμητη και εξωστρεφή εκδήλωση του αγνώστου, διότι εξ αιτίας του θορύβου και των φώτων θα γινόταν η παρουσία μας

πέρα για πέρα αισθητή. Και αυτή η γνώμη γίνεται πιο ισχυρή, αν λάβουμε υπ' όψη μας το παράδοξο, ότι την άλλη ημέρα το πρωί πήρε αμέσως μπροστά.

Αυτή είναι η ιδιαίτερη «εμπειρία μας» κατά την τελευταία επίσκεψή μας στο Άγιον Όρος. Σας την παραθέτουμε, όπως ακριβώς τη ζήσαμε (...)

Ιεροδιάκονος Σιλουανός,
Λευκάδα, 14 Μαΐου 2010

Πηγή: askitikon.eu